

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-134/18-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlengi Fellner i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja P. C. K.-Z. Ž. d.o.o., sa sjedištem u K., zastupan po punomoćniku M. R., odvjetniku iz Odvjetničkog društva R. i p., Z., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 11. srpnja 2018.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/17-01/1080, urbroj: 401-01/06-18-4 od 16. ožujka 2018.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženika poništeno je rješenje trgovačkog društva Z. r. a. d.o.o. (sada: P. C. K.-Z. Ž. d.o.o.), broj: 210/24-17-02/02 od 7. studenog 2017. (točka 1. izreke) te je djelomično odobreno B. L. pravo na pristup preslici ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 30. prosinca 2016., sklopljenog između trgovačkog društva Z. r. a. d.o.o. i radnice T. B. na način da se na istom prekriju osobni identifikacijski broj i adresa radnice (točka 2. izreke), dok je u preostalom dijelu zahtjev B. L. odbačen (točka 3. izreke), te je naloženo trgovačkom društvu da postupi sukladno točki 2. izreke rješenja (točka 4.).

Navedenim prvostupanjskim rješenjem od 7. studenog 2017., temeljem odredbe članka 23. stavak 5. točke 2., a u vezi s člankom 15. stavkom 2. točkom 4. Zakona o pravu na pristup informacijama odbijen je kao neosnovan zahtjev B. L. za ostvarivanjem prava na pristup informacijama kojim je zatražena preslika sklopljenih ugovora o radu i njihove izmjene između navedenog trgovačkog društva i stručne suradnice T. B. te preslike dokumentacije iz kojih su vidljivi troškovi koji su podmireni u korist navedene stručne suradnice a odnose se na službena putovanja, sveučilišni i veleučilišni studij, edukacije, seminari, predavanja, konferencije, znanstveni skupovi, pozvana predavanja te dokumentacija na osnovu koje su joj troškovi odobreni.

Tužitelj u tužbi navodi da je u odnosu na zahtjev za pristup informacijama proveo test

razmjernosti i javnog interesa te utvrdio da nije ovlašten za davanje traženih podataka jer bi omogućavanjem pristupa traženoj informaciji zakonom zaštićeni interes privatnosti bio ozbiljno povrijeđen, te prevladava potreba zaštite prava na ograničenje nad javnim interesom. Osim toga, postoji rizik prekršajne odgovornosti tužitelja i odgovorne osobe tužitelja za slučaj dostavljanja traženih podataka. Ukazuje da odredbe ZPPI-a propisuju da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji, između ostalog, ako je informacija zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka, te se poziva na odredbu članka 29. stavak 1. Zakona o radu te odredbu članka 7. i članka 11. stavak 3. Zakona o zaštiti osobnih podataka. T. B. u odnosu na koju je podnositeljica zahtjeva tražila dostavu informacije je zaposlenica što znači da se u odnosu na nju primjenjuju odredbe Zakona o radu koje propisuju zaštitu osobnih podataka i koji se podaci dostavljaju trećim osobama samo ako je to određeno tim ili drugim zakonom ili ako je to potrebno radi ostvarivanja prava i obveza iz radnog odnosa, odnosno u vezi s radnim odnosom. Dokumentacija i podaci koje je podnositeljica zahtjeva tražila predstavljaju osobne podatke iz članka 2. stavak 1. Zakona o zaštiti osobnih podataka koji se smiju prikupljati i dalje obrađivati samo pod uvjetom iz članka 7. navedenog Zakona, a podnositeljica zahtjeva nije ovlašten primatelj u smislu toga članka Zakona. Tužitelj je postupajući po zahtjevu podnositeljice u skladu s navedenom odredbom članka Zakona pisanim putem zatražio od radnice privolu za davanje njenih podataka trećoj osobi što je imenovan radnica pismenim putem izričito odbila. Stoga bi tužitelj postupio suprotno imperativnim zakonskim odredbama da je podnositeljici zahtjeva dostavio osobne podatke svoje radnice unatoč izričitoj pisanoj uskrati pristanka radnice da se njeni osobni podaci dostavljaju trećim osobama, a u slučaju suprotnog postupanja podlijegao bi prekršajnoj odgovornosti temeljem članka 228. stavak 1. podstavak 4. ZR. Nejasno je upiranje na odredbu članka 16. stavak 3. ZPPI-a jer se u konkretnoj situaciji ne radi o raspolaganju javnim sredstvima pa je primjena te odredbe za ovaj slučaj bespredmetna. Neosnovano je pozivanje i na odredbu članka 15. stavak 5. ZPPI-a. Donošaj te odredbe u odnosu na obvezu objave informacije i podataka treba tražiti u odnosu na svaki pojedinačni i konkretni slučaj, jedino se na taj način može udovoljiti smislu navedene odredbe. Njezin smisao nije bukvalni i doslovni kako to smatra tuženik. Naime, prema stavu tuženika da bi se udovoljilo zahtjevima te odredbe u slučaju kada tražena informacija sadrži podatak koji podliježe ograničenju iz stavka 2. i 3. navedenog članka jednostavno se fizički odstrani taj dio informacije a ostalo učini dostupno podnositelju zahtjeva, a što odudara od duha samog zakona. Odlučujuća je procjena razmjernosti između razloga za omogućavanje pristupa informaciji i razloga za ograničavanje tog pristupa. Ugovorom o radu se rješava cjelina radno-pravnih odnosa radnice i tužitelja i cijeli je taj akt zaštićeni podatak u smislu članka 29. stavak 1. ZR i članka 7. i 11. ZZOP, a ne samo adresa i osobni identifikacijski broj kako to pogrešno smatra tuženik. Tuženik nije naveo u čemu bi se sastojao javni interes za dostavu tražene informacije i podataka, a iz obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da takvog javnog interesa nema. Predlaže da Sud poništi pobijano rješenje.

U odgovoru na tužbu tuženik se poziva na članak 5. stavak 1. točka 2. Zakona o pravu na pristup informacijama ističući da tužitelj nesporno predstavlja tijelo javne vlasti i obveznik je primjene navedenog zakona pa informacije koje korisnici od njega traže može ograničiti samo sukladno odredbi članka 15. navedenog Zakona. Obveza postupanja po zakonu se odnosi na sve koji su obuhvaćeni zakonskom definicijom tijela javne vlasti, a diskriminatorno bi bio ukoliko bi tuženik u drugostupanjskom postupku po žalbama postupao prema tužitelju drugačije nego prema drugima. Ukazuje na članak 18. stavak 5. Zakona prema kojoj podnositelj zahtjeva nije obvezan navesti razloge zbog kojih traži pristup informaciji niti se pozvati na primjenu zakona. U predmetnom slučaju je utvrđeno da se radi o tipskom ugovoru o radu, a omogućavanjem pristupa istom na način kako je to tuženik odlučio u izreci pobijanog rješenja se ne ulazi u podatke koji mogu biti zaštićeni Zakonom o zaštiti osobnih podataka nego se transparentno prikazuje trošenje sredstava tijela javne

vlasti na zaposlene, a za što opet postoji nepobitan i stalan javni interes. Riječ je o informacijama za koje bi podnositeljica zahtjeva kao i svaka druga osoba imala pravo saznanja jer se radi o tijelu javne vlasti u vlasništvu jedinice regionalne (područne) samouprave čiji bi podaci o zapošljavanju kao i trošenju sredstava zbog transparentnosti njegova rada trebali biti dostupni javnosti u skladu s ciljem Zakona o pravu na pristup informacijama. Budući da su opis poslova radnog mjesta i ostala prava radnice koja se navode u ugovoru podaci koji su vezani za radno mjesto u tijelu javne vlasti čiji rad treba biti otvoren i javan očito je da otvorenost i javnost rada tijela pridonosi i transparentnost takvih podataka. Također je zaključeno da bi otkrivanjem ostalih osobnih podataka iz ugovora u dijelu koji se odnosi na adresu i osobni identifikacijski broj došlo do povrede osobnih podataka neovlaštenim korištenjem od strane trećih osoba u svrhu koja nije podudarna sa svrhom s kojom je trgovačko društvo Z. r. a. d.o.o. prikupilo osobne podatke i moguće zlouporabe tih podataka, te da u odnosu na iste prevladava potreba zaštite osobnih podataka u odnosu na javni interes. Ističe da je u sličnom slučaju Visoki upravni sud Republike Hrvatske potvrdio takvo stajalište tuženika, primjerice u presudi poslovni broj: UsII-117/16 od 16. kolovoza 2016. Predlaže da Sud tužbu odbije.

U očitovanju na odgovor na tužbu tuženika tužitelj navodi da podnositeljica zahtjeva nije tražila podatke o plaćama zaposlenika tijela javne vlasti već ugovor o radu konkretne osobe koji podatak je zaštićen na temelju odredaba Zakona o radu i Zakona o zaštiti osobnih podataka. Dodaje da podnositeljica zahtjeva nije tražila podatke o bilo kojem zaposleniku tužitelja osim za T. B., slijedom čega smatra da otpada razlog za dozvolu pristupa informaciji o transparentnom prikazu trošenja sredstava javne vlasti na zaposlene. Također tek u odgovoru na tužbu se tuženik prvi puta spominje da je u drugostupanjskom postupku bio u obvezi provesti test razmjernosti javnog interesa, što ne spominje u osporenom rješenju. Smatra da primjena odredaba ZPPI-a nije apsolutna ukoliko se radi o podacima koji predstavljaju osobne podatke zaštićene odredbama ZZOP-a.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

U predmetnoj upravnoj stvari tuženik je prvostupanjsko rješenje kojim je zahtjev zainteresirane osobe za pristup informacijama nakon provedenog testa razmjernosti odbijen kao neosnovan, poništio te djelomično odobrio istoj pravo na pristup preslici ugovora o radu sklopljenog između tužitelja i njegove radnice T. B. tako što će se na istom prekriti osobni identifikacijski broj i adresa radnice sukladno odredbama Zakona o zaštiti osobnih podataka, te u preostalom dijelu zahtjev odbacio budući prvostupanjsko tijelo te informacije ne posjeduje.

U konkretnoj upravnoj stvari nije sporno da je tužitelj tijelo javne vlasti u smislu odredbe članka 5. stavak 1. točka 2. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15.), te je utvrđeno da se u konkretnom slučaju radi o informaciji u smislu točke 3. istog članka Zakona, a što je ovaj Sud već iskazao u nizu svojih odluka (npr. UsII-117/16, UsII-304/17 i dr.), pa prigovori tužitelja u ovom pravcu nisu osnovani.

U postupku je proveden test razmjernosti i javnog interesa koji je bio predmetom ocjene tuženika u žalbenom postupku pa je pravilno tuženik imajući u vidu odredbe članka 15. stavak 5. kao i članka 16. stavak 3. navedenog Zakona zaključio da nema povrede odredbi Zakona o zaštiti osobnih podataka (Narodne novine, broj 103/03., 118/06., 41/08., 130/11. i 106/12.) dostavom podataka imena i prezimena osobe s kojom je tijelo javne vlasti zaključilo ugovor od 30. prosinca 2016. (informacija se odnosi upravo na tu osobu), opis poslova radnog mjesta, datum početka i završetka rada i ostala prava radnika sadržana u tom ugovoru.

Naime, u konkretnom slučaju radi se o pristupu onim informacijama (ugovor o radu) koji se odnose na potrošnju financijskih sredstava tijela javne vlasti odnosno javnih sredstava zbog čega i po ocjeni ovoga Suda je pravilno zaključio tuženik da prevladava javni interes za dobivanjem informacije, time da je tuženik pravilno ograničio zainteresiranoj osobi pristup informacijama koje se odnose na adresu i osobni identifikacijski broj, a što je sve detaljno navedeno u izreci i

obrazloženju osporenog rješenja.

Imajući u vidu navedeno, po ocjeni ovog Suda, pravilno je tuženik postupio kada je poništio rješenje tužitelja od 7. studenog 2017. (točka 1. izreke) te djelomično odobrio pristup informacijama sve pobliže navedeno u točki 2. izreke osporenog rješenja.

Slijedom navedenog, trebalo je pozivom na odredbu članka 57. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 11. srpnja 2018.

Predsjednica vijeća
Arma Vagner Popović, v.r.